

יתפרק 115

שתוק ועשה את הבלתי אפשרי

Something like a fugue state had come over Harry's mind. The absolute state had partially worn off him, partially stayed with him.

חלקים במוחו היו קהים, אולי הקהיה מכוונת על ידי חלק בלשהו, שהיה חכם מספיק כדי לחזות מה יקרה אחרת. מה שהוא עשה עכשיו -

המחשבה הושתקה, מפנה מקום למודעות לדברים אחרים.

הארי עמד במרכז בית קברות בו היו מצבות פזורות ללא כל סדר.

ניתן היה לראות באור הירח והכוכבים גלימות שחורות מפוזרות, מבולגנות על הקרקע, מוקפות במרקם שלא התאים לאדמת בית הקברות שמסביב, מרקם לח ואדמדם באור הירח. חלק מהראשים נפלו מברדסי הגלימות, חושפים שיער ארוך או קצר, כהה או בהיר, שזה כל מה שאפשר היה לראות באור הירח. המסכות הכסופות נשארו על הראשים, כך שהשיער יצא מהגולגלות במקום מהפנים האנושיות -

המחשבה הושתקה, מפנה מקום למודעות לדברים אחרים.

ילדה בגלימות הוגוורטס אדומות שוליים ישנה על גבי מזבח. ליד המזבח, חפציו של הארי נחו בערימה.

על הרצפה שכב אדם חיוור גבוה-מדי עם פרצוף לא אנושי, דם זורם מידי הגדומות.

ברגע שאדון האופל וולדמורט יתעורר, הוא ישמיד את כל מה שאתה אוהב. דמבלדור לא פה כדי לעצור אותו יותר.

לא ניתן לכלוא אותו, כי הוא יכול לנטוש את גופו בכל עת.

לא ניתן להרוג אותו לתמיד, לא בלי להשמיד יותר ממאה הורקרוקסים, שאחד מהם הוא לוחית הפיוניר.

משאבים: שרביט אחד, הפעם מותר לכוון אותו ולדבר.

יש לך חמש דקות.

פתור.

הארי הלך בכבדות אל המזבח, כרע לצידו, והרים את הנרתיק שלו.

הוא הלך אל המקום בו וולדמורט שכב.

תחושת החשש פגה, לאחר שוולדמורט איבד את הכרתו. עכשיו, ככשהארי התקרב, היא נסקה לגובה מבעית, משתלהב גם לכאב בצלקתו.

הארי התעלם מהצווחה הפנימית. זה היה הזיכרון האחרון של טום רידל שנצרב לתוך מוחו של הארי, התבנית הקוגניטיבית האחרונה שהועברה לתינוק הקטן לפני שטום רידל התפוצץ: תחושות בהלה ואימה הולכות וגוברות שנבעו מהתהודה שיצאה משליטה. הארי ידע את המשמעות שלה עכשיו, של אותה תחושת חשש, וזה עזר לו להתעלם ממנה. הוא ניחש שההשפעה של התהודה פוגעת בעיקר במטיל הלחש, בכוח יחסי לכוחו של המטיל, וההימור השתלם.

הארי הביט על גופו של וולדמורט, ונשם עמוקות – דרך פיו, כי ריחות נחושתיים שהארי נמנע מלחשוב עליהם נכנסו דרך אפו.

הארי כרע לצידו של וולדמורט, לקח את הערכה הרפואית מהנרטיק שלו, והניח חוסם עורקים מתהדק-עצמית על זרועו השמאלית, ואחד נוסף על הזרוע הימנית.

זה הרגיש לא נכון, לדאוג לוולדמורט כך. חלק כלשהו של הארי היה מודע, בשולי תודעתו, שלמספר מסוים של אנשים קרה כרגע דבר נורא. הדבר המאוזן, הדבר הצודק, היה אם וולדמורט היה סובל את אותו הגורל בלי היסוס נוסף אף לרגע. מה שהארי עשה עכשיו הרגיש כמו שבאטמן מראה יותר דאגה כלפי הג'וקר מאשר כלפי הקורבנות של הג'וקר; זה הרגיש כמו ספר קומיקס שהכותבים [wrung their hands] התחבטו בלי סוף בנוגע למוסריות של הריגת הנבלים הגדולים ובעלי השם, בזמן שחפים-מפשע מתים ברקע. לדאוג יותר לנבל הראשי מאשר למשרתיו, לתת יותר תשומת לב לגורלו מאשר לגורל תומכיו-הדרגה, היה פגם בטבע האדם.

אז זה הרגיש לא נכון כשהארי קם מצדו של הגוף כשחוסמי העורקים סיימו להתהדק על זרועותיו של וולדמורט; זה הרגיש כאילו הארי עשה דבר מפלצתי מבחינה מוסרית.

אפילו שכל הגיון אסטרטגי שפוי אמר שאסור שגופו של וולדמורט ימות. הנשמה שהוא יצר לעצמו הייתה מעוגנת למוח שלו, ואסור היה שתורשה לרחף בחופשיות.

הארי צעד אחורה, אחורה מהגוף חסר-ההכרה של וולדמורט, נושם עמוקות דרך הפה. הוא הלך לערימה של חפציו כדי לעטות את גלימתו ושאר חפציו, החל בענידת מחולל-הזמן שוב על צווארו, מכין את בריחתו וחזרתו במקרה וזה יידרש...

יותר ממאה הורקרוקסים.

זה היה מטורף, לא הייתה שום מילה אחרת לזה, סימן לחשיבה הפגומה של וולדמורט על מוות. מומחה אבטחה מוגלגי היה קורא לזה אבטחת גדר, כמו לבנות גדר בגובה של מעל מאה מטר באמצע המדבר. רק תוקף מסור במיוחד היה מנסה לטפס מעל הגדר. כל אדם הגיוני היה פשוט הולך מסביב לגדר, ולהגביה אותה לא יעצור אותו במאומה.

ברגע שמפסיקים לפחד מהבלתי אפשריות של הבעיה, זה אפילו לא היה קשה, לא בהשוואה לאחת הקודמת.

הוריו של נוויל, לדוגמה, עונו בקללת קרושיו עד לטירוף בלתי הפיך. מאתיים הורקרוקסים מתקדמים לא היו מונעים מהם להשתגע, הם כולם היו מכילים את אותה מודעות מטורפת.

זה יהיה שימוש מוצדק מוסרית של קללת הקרושיאטוס, אם זו הייתה הדרך היחידה לעצור את וולדמורט לתמיד. זה יהיה צדק, איזון, זה יראה שחיוו של הג'וקר לא חשובים יותר ממשרתו העלוב ביותר...

כל מה שהארי היה צריך לעשות היה להטיל את לחש הפטרונוס, לשלוח אותו ל... עין הזעם מודי?... ולומר לו לבוא לכאן. ובכן, לא, זה היה די ברור שלחש הפטרונוס לא יעבוד אם הוא ייצוק לתוכו את הכוונה **הזאת**. אולי פשוט להחליט לומר זאת למודי בעצמו, ולהשתמש במחולל-הזמן ברגע שהוא יהיה מחוץ לטווח של לחשי ההגנה של וולדמורט.

ואז יהיה ניתן להטיל קרושיו על וולדמורט עד לטירוף בלתי הפיך.

זה אפילו לא היה הגורל הכי פחות רחום. הגורל הכי פחות רחום יהיה להשליך את השרביט של וולדמורט לתוך הבור באזקבאן, בהנחה שהשרביט יישאר מחובר לחיים ולקסם של וולדמורט לא משנה לאן הרוח שלו תנסה לברוח.

הארי פנה להיכן שוולדמורט שכב. הוא צעד קדימה, והמשיך לשלוט בנשימות שלו, להתעלם מהתחושה הבוערת בגרון שלו. חלק ממנו ידע שוולדמורט היה גם הפרופסור קווירל, אפילו שהגוף שלו היה עכשיו אחר. אפילו שהשינוי באישיות היה מושלם וזה אמר שפרופסור קווירל היה רק עוד מסכה...

למרות שוולדמורט לא תכנן להרוג את הארי בכאב. לא תכנן להכות בהארי בעזרת חסידי בקרושיאטוס כשהארי היה מעצבן מקודם. זה אומר משהו כשהיריב שלך הוא וולדמורט. אולי נשארה לו קצת אהדה לטום רידל האחר אחרי הכל.

...זה יהיה לא נכון לקחת את זה בחשבון.

נכון שלא?

?Wouldn't it

הארי הביט שוב מעלה אל הכוכבים. כאן מתחת לאטמוספירה הכוכבים נצצו, הם היו מקובעים בכיפה המדומה של שמי הלילה, מפוזרים לאורכו של שביל החלב שזרח כמו רצועה ארוכה, כאילו הם קרובים כל כך שיכולת לעוף אליהם על מטאטא ולגעת בהם.

מה הם ירצו שיעשה עכשיו בצומת דרכים זו, אותם ילדי-ילדים?

התשובה גם לזה נראתה ברורה מאליה, אילולא היה החלק של הארי שעדיין היה אכפת לו מפרופסור קווירל זה שמחליט באמת.

הארי היה צריך לעשות את הדבר שעשה, זה כן מנע דברים רעים יותר, הארי לא יכול היה לעצור את וולדמורט אם אוכלי המוות היו יורים ראשונים. אבל הדבר הזה שהארי עשה לא היה דבר שיכל להתאזן על-ידי טרגדיה לא נחוצה שתקרה לעוד יצור מודע, גם אם היצור הזה הוא וולדמורט. זה יהיה רק עוד מרכיב אחד בצער שעל פני כדור הארץ העתיק, לפני זמן כה רב.

העבר חלף. עשית את מה שהיה עליך לעשות, ולא עשית טיפה אחת של נזק מעבר לזה. אפילו לא כדי לאזן את הדברים ולעשות אותם סימטריים.

ילדי-ילדים לא ירצו את וולדמורט מת, גם אם המשרתים שלו מתו. הם לא ירצו שוולדמורט ייפגע, אם זה לא ישיג דבר בהשוואה לאילו לא היה נפגע.

הארי נשם עמוקות, ושחרר את - לא השנאה שלו - לא בדיוק השנאה שלו - הוא לא היה יכול לשנוא את היוצר שלו אפילו ממש בסוף - אבל בכל זאת, הארי שחרר משהו. את הרעיון שראוי

היה לו לשנוא את וולדמורט, ש'כעס' זה מה שחובה היה עליו להרגיש, על הרשימה האינסופית של פשעים שוולדמורט ביצע בלי סיבה טובה, ואפילו לא למען האושר שלו עצמו...

זה בסדר, הכוכבים לחשו לו מטה. זה בסדר לא לשנוא אותו. זה לא עושה אותך אדם רע.

בסופו של דבר, נותרה רק אפשרות אחת שניתן לבחור, ומכיוון שהארי ידע זאת, לא היה טעם להתייסר בנושא. אם הייתה זו האפשרות הטובה ביותר, ימים יגידו.

הארי נשם עמוקות, בונה את הקסם בתוך עצמו. הלחש שעמד להטיל לא היה צריך להיות מדויק, אבל הוא עדיין היה אחד מהקסמים החזקים ביותר שהוא שלט בהם.

הארי חשב שוב כמה חוסר צדק היה בזה שוולדמורט לא יכל למות עם חסידיו, הרגיש את השמץ הקלוש של קור בדם שלו שבא עם מחשבותיו האכזריות. ואז הארי הרפה ממנו, הניח לכל זה להתנקז מתחת לאור הכוכבים, כי הצד האפל שלו מעולם לא היה שום דבר חוץ מדפוס קוגניטיבי שירש, רק עוד הרגל מחשבתי רע אחד לשבור.

במקום זאת התבונן הארי בדמותה של הרמיוני הנושמת על גבי המזבח, והניח סוף-סוף לדמעות לזלוז מעיניו. מה יהיה על הרמיוני עכשיו ובאיזה נתיב היא תבחר אחרי כל זה, הארי לא יכול לנחש. אבל היא תהיה שם כדי לבחור, הידידות שלהם לא הרסה את קיומה. הוא לא הבין עד כמה הייתה תקוותו קלושה עד ששם לב כמה מופתע הוא היה לאחר שתקוותו התגשמה. לפעמים הדברים כן היו טובים מהצפוי.

והארי לקח גם את המחשבה הזו, והכניס גם אותה לקסם שבנה.

הכוח שאגר רטט בתוכו, כאילו כל גופו היה חלק משרביטו. או שעניו של הארי היטשטשו או שרטט לבן בוהק חלף על פני הצינית. והארי חשב את צורת הלחש שיטיל; לא הייתה לו שליטה טובה, אבל הדפוס שהוא היה זקוק לו היה פשוט, הוא רק היה צריך לבלול -

הכל, שכח הכל, את טום רידל, את פרופסור קווירל, שכח את כל חייו, שכח את כל הזיכרון האפיזודי שלך, שכח את האכזבה, את המרירות וההחלטות השגויות, שכח את וולדמורט -

וברגע האחרון לפני שהארי הטיל את הלחש, הייתה לו מחשבה סופית אחת, חוט של חסד -

אבל אם היו לך אי פעם זיכרונות מאושרים באמת, לא של פגיעה באנשים או של צחוק על הכאב שלהם, אלא התחושה החמה של עזרה למישהו או קבלת עזרה, לא יהיו הרבה, אולי רק כאשר היית ילד, אבל אם היו לך בכלל זיכרונות מאושרים באמת אז שמור רק את אלו -

משהו זוהר בתוכו נפרש עם ההחלטה, בIODעו שעשה את הבחירה הנכונה, והארי דחף גם את זה לתוך השרביט -

"אובליוויאטה!"

והכל נשפך מהארי אל תוך הלחש.

הארי נפל על צדו, השליך את שרביטו, צרחות צורמות מגיחות מגרונו, ידיו נעות בחוסר אונים אל הצלקת שלו, אפילו כאשר פרץ הכאב הפתאומי התחיל לדעוך. רק במעומעם ראו עיניו שהאוויר מלא פתיתי שלג זוהרים, גרגרי אור כסוף כמו כתמים זעירים של קסם הפטרונוס.

רק לרגע האור הכסוף נשאר, ואז הוא נעלם.

פרופסור קווירל נעלם.

לא נותר אלא זכר.

והנפש הזו, מה שנשאר ממנה, לא תהיה עכשיו שונה כל כך מזו של הארי.

הנבואה הושלמה.

כל אחד מהם יצר מחדש את רעהו בדמותו שלו.

הארי החל להתייפח, אז, מאיפה שהוא היה מכווץ בבוץ.

הוא בכה לזמן מה.

ואז לבסוף הארי התנודד על רגליו והרים את שרביטו שוב, כי העבודה של אותו היום עוד לא ממש נגמרה.

הארי הניח את שרביטו ישירות על גדם ידו של וולדמורט; זה גרם לצלקת שלו להלום בכאב מתמשך, אבל איש משניהם לא התפוצץ.

והארי החל בשינוי צורה.

לאט – אם כי מהר יותר משהארי יכול היה לשנות את צורתה של הגופה של הרמיוני, בפעם שעברה – הצורה המשותקת של איש-הנחש השתנתה, עיצבה את עצמה מחדש. עם התקדמותו של שינוי הצורה, במיוחד כשראש איש-הנחש החל להיהפך זגוגיתי ומכווץ, הכאב בצלקת של הארי דעך.

זה יהיה כישוף שיהיה על הארי לשמר בין בזמן שינה ובין בזמן ערות; ומאוחר יותר, כשהארי יהיה מבוגר וחזק יותר, ואולי תהיה לו קצת עזרה, הוא ישנה בחזרה את טום רידל מחוק הזכרונות וירפא את גופו בכוח האבן. אחרי שהארי-העתידי יגלה מה לעשות עם קוסם כמעט-לגמרי-מוכה-אמנזיה שעדיין יש לו כמה הרגלים מחשבתיים רעים וכמה דפוסים רגשיים שליליים במיוחד – צד אפל, אפשר לומר – ובנוסף כמות גדולה של ידע דקלרטיבי ופרוצדורלי על קסם רב עצמה. הארי עשה כמיטב יכולתו לא למחוק את החלק הזה, כי הוא עשוי להצטרך אותו, יום אחד.

ובינתיים, בדיוק כמו שקסם לא הגדיר חדי קרן שצורתם שונתה כמתים לצורך הפעלת לחשי הגנה, ההורקרוקסים של וולדמורט לא יגדירו אותו מת וינסו להחזיר אותו.

כך קיווה, בכל מקרה.

צלקתו של הארי דקרה פעם אחת אחרונה כשטבעת הפלדה נענדה על הזרת שלו, מחזיקה את האזמרגד הירוק הזעיר במגע עם עורו. ואז צלקתו נרגעה, ושוב לא כאבה.

סלע מאולתר שימש את הארי לכיסא, כשפסע מעליו והתיישב ללא ניע, נח רק כמה שהיה חייב, דוחף את התשישות שאיימה על זוויות מוחו. זה לא נגמר, היה עוד מה לעשות.

הארי לקח עוד נשימה עמוקה, עדיין שואף דרך הפה, אמר "לומוס", והסתכל סביב בית-הקברות.

גלימות שחורות ומסכות גולגולת תלושות, מוקפות בבריכות של דם -

הרמיוני גריינג'ר, ישנה על מזבח.

גלימותיו הריקות וידיו המגואלות בדם של וולדמורט, שכובות איפה שאדון האופל נפל.

קווירינוס קווירל עם גלימותיו הקרועות, מוטל בערימה איפה שהקללה הממיתה פגעה בו.

הארי דמיין מישהו אחר מסתכל על הסצנה הזו, מנסה להבין אותה, והניד בראשו, כי זה לא יספיק, זה בכלל לא יספיק.

ואז הארי דחף את עצמו מן הסלע שלו, מעווה את פניו בעוד התודעה שלו, אם לא גופו, מוחה. דמו לא הוקז והוא לא הוכה היום הרבה, אבל איכשהו הגוף של הארי הצליח להרגיש כאילו כל הלחץ הכה בו ישירות.

הארי התנודד לעבר המקום שבו נפל וולדמורט, והרים את ידו השמאלית של וולדמורט מאיפה שהיא נחה על הקרקע.

אפילו רק ביד השמאלית, ניתן היה לראות עקבות קלושים של קשקשי נחש. זה היה מאוד במובהק וולדמורט. זה היה טוב.

הארי הלך אל המזבח עליו ישנה הרמיוני, ובעדינות הניח את היד הכרותה סביב הצוואר שלה, מזיז את האצבעות בזהירות כך שיאחזו בגרון שלה. זה היה דבר קשה לעשות, הרמיוני נראתה כל כך שלווה ותמימה כשהיא ישנה, והיד של וולדמורט נראתה כל כך מכוערת; הארי התעלם בגסות מהחלק שחשב את זה, כי לא היה בכך שום הגיון בהקשר הזה.

כמה לחשים חותכים חלשים שימשו בכדי לרטש את החתך החלק בצורה כמעט מושלמת שהננו-צינוריות גרמו, מה שהיה קריטי; זה יגרם לחתך היד להיראות שונה מהחתכים על הצוואר. לחשי הדיפינדו פיזרו פיסות קטנות של שורש כף היד על פני חולצתה של הרמיוני, מה שהיה, הארי היה צריך להזכיר לעצמו, חלק מהתוכנית.

הארי חזר על התהליך עם היד הימנית, ממקם אותה בסימטריה לשמאלית.

הארי השתמש באינפלמאקה כדי לחרוך את הגלימות של וולדמורט היכן שנפלו, ואז סידר את הבד החרוך סביב הרמיוני.

האקדח של וולדמורט, והשרביט שלו, נכנסו לנרתיק של הארי. את אבן הקביעות הארי הניח בכיס רגיל, הוא לא היה בטוח מה האבן תעשה לנרתיק המכושף שלו.

ערמת החפצים מתוך הגלימה של קווירל, גם היא ליד המזבח, הניבה את השרביט שהמורה להתגוננות מפני כוחות האופל השתמש בו כשעדיין היה פרופסור קווירל. הארי הלך למקום בו נחה גופתו של קווירל, יישר את הגופה כמה שיכל ושם את השרביט בידו. כצפוי, דמעות החלו למלא את עיניו של הארי, והוא מחה אותן בשרוולו.

הארי לקח נשימה עמוקה נוספת, עדיין דרך הפה, אמר שוב "לומוס", ופעם נוספת הביט סביב בית הקברות.

גלימות שחורות, מסכות גולגולת שבורות, והרמיוני גריינג'ר ישנה על המזבח עם ידיו הכרותות של וולדמורט סביב צווארה, בגדיו החרוכים של וולדמורט מפוזרים סביבה. קוורינוס קוורל שוכב מת ובגדיו קרועים לפיסות, שרביטו בידו הימנית.

זה יספיק.

נשארה עכשיו רק הבעיה כיצד למשוך לכל זה תשומת לב.

הארי נשאר כמעט בלי קסם בנקודה זו. אבל היה לו עדיין מספיק בשביל שינוי צורה של עלה לבלון מתנפח של חיזוי מזג אוויר בקוטר שלושה מטרים.

מהנרתיק של הארי נשלפו בקבוק של אוקסיאצטילין, מקל דינמיט וסליל של חוט הצתה. היה נכון! זהו שיר מצעדם של הצופים! היה נכון! לחיים הכוללים טרולי הרים ומי יודע מה עוד...

הארי ניפח את בלון החיזוי עם האוקסיאצטילין. מה שייצור לחץ גבוה מאוד בפיצוץ – אולי אפילו בעוצמה של בום על-קולי.

הוא הצמיד את מקל הדינמיט – זה היה עוצמתי מדי בשביל מרעום, אבל זה יעשה את העבודה.

הוא הצמיד פתיל של 60 שניות למקל הדינמיט, אך לא הדליק אותו עדיין.

הארי עטה את גלימת ההיעלמות שלו, שהייתה בין הערימות ליד המזבח.

הוא הוציא את המטאטא שלו מהנרתיק, ועלה עליו.

הארי הטיל לחש קוויטוס סביב הרמיוני גריינג'ר – זה לא ימנע את כל הרעש, אפילו לא את רובו, וזה גם לא שאם עור התוף שלה יקרע היא תישאר פגועה, אבל זה עדיין נראה היה מנומס.

וזהו זה. לחש הקוויטוס עשה זאת. הארי נשאר ללא קסם לפחות למשך השעה הבאה.

הארי עלה על המטאטא, נוסק באיטיות לאוויר, מרים את בלון החיזוי מלא האוקסיאצטילין עמו. טירת הוגוורטס נכנסה לתחום הראיה שלו, מוארת קמעא באור הירח כמה קילומטרים משם, כאשר הארי עלה מעל צמרות העצים; הארי עשה כמיטב יכולתו לחשב את המרחק והזווית בה זה יוכל להיראות מהוגוורטס.

כשהארי עלה כבר הרבה מעל היער, הוא השתמש במצית כדי להדליק את הפתיל של הדינמיט המחובר לבלון החיזוי המלא באוקסיאצטילין. ואז הארי סובב את המטאטא וטס הרחק משם – אך לא ישירות לכיוון הטירה, זה עלול לקרב אותו לדרך שהארי-מהעבר ופרופסור קוורל עשו לפני כמה שעות, ולא כדאי שהפרופסור ירגיש בעוד הארי אחד.

הארי חש דקירה כבדה של עצב, וסירב להכיר בה.

עשרים ואחת, עשרים ושתיים, עשרים ושלוש...

הארי הגיע לשלושים, לא רוצה לקחת סיכון בנוגע לעור התוף שלו. הוא הביט על שעון היד שלו, מציין לעצמו את השעה המדויקת, וסובב את מחולל הזמן שלו פעם אחת.